

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 37

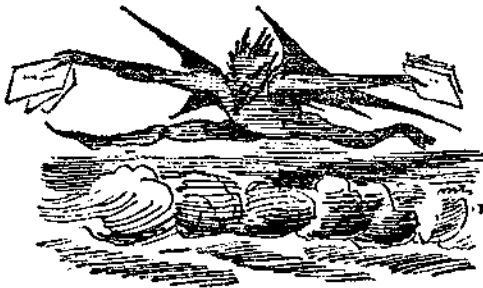
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Κάτωθεν της οικίας Α. ΜΕΛΑ, πλησίον του Ταχυδρομείου.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Διά τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχ. 12 προπληρωτέα καθ' Ἐξαμηνίαν.
* * Ἐξωτερικὸν Φραγ. 20 " καθ' ἔτος.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 5 Ὀκτωβρίου 1875.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Τῇ Κυρίᾳ Ἐλένη Τ . . .

Εἰς χρόνον τινα μετεμφισμένων ἐν Βερολίῳ ἐπάθομεν πρὸ χρόνων πολλῶν τὸ ἐξῆς. Προκληθέντες ὑπὸ κομφῶ δομινῶ ἔχοντος λεπτήν μέσην καὶ ὀφθαλμούς φεγγοβολούντας, ἐπροσφέραμεν αὐτῷ τὴν καρδίαν ἡμῶν, ὅσα ἤδυνήθημεν ν' ἀγοράσωμεν ἄνθη καὶ ἐπὶ τέλους ἔστρεΐδιζ καὶ κμπανίτην ἐν ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ. Ἄλλ' ὅτε πρὸς κατάποσιν αὐτῶν ἀφῆρες τὸ προσωπεῖον, εὐρέθημεν ἀπέναντι τοῦ φίλου ἡμῶν διπλωμάτου κ. Σ. Κ. καταγρασθέντος τῆς νεανικῆς ἀπειρίας μας καὶ τοῦ κινέζικου ποδός του. Τοιαύτην τινὰ μεταμόρφωσιν φοβούμενοι καὶ παρ' ἡμῶν, κρίνομεν φρόνιμον νὰ διακώψωμεν πᾶσαν περαιτέρω ἀνταπόκρισιν μέχρις ἐντελοῦς ἀφαιρέσεως τοῦ προσωπείου.

«ΔΗΜΟΔΑΙΟΣ».

Τὸν κ. Δημήτριον Γρίβαν δὲν ἀγαπῶμεν, διότι γόνος ὢν κλειφτῶν, κατὰ τὴν ἠρωϊκὴν τῆς λέξεως σημασίαν, ἐμίανε τὴν χεῖρά του τείνας αὐτὴν εἰς κοινοὺς κλέπτας, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι δὲν ἔχει ἄλλον.

Ἄλλ' ἂν δὲν ἀγαπῶμεν τὸν κ. Γρίβαν, νομίζομεν ἀφ' ἑτέρου ὅτι, ὡς ὁ Θεὸς ἐπιδαφιλεύει τὸν ἥλιον ἐπὶ ἀγαθοῦς καὶ στυλίτας, οὕτω καὶ τῆς Βουλῆς ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ λάμπη ἀδιακρίτως ἐπὶ πάντας, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοῦς συντρόφους τῶν Νικολοπούλων.

Τοιαύτη ἦτο καὶ τῆς Κυβερνήσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς Βουλῆς ἡ γνώμη. Ἀφοῦ αἱ κατὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ στηλίτου πραγματικαὶ ἐνστάσεις διελύθησαν ὡς ὄνειρα θερινῆς νυκτός, ἡ πλειονοψηφία κατέφυγεν εἰς ψυχολογικὰς, θεωρήσασα ὡς λόγον ἀκυρώσεως τὴν πρὶληψιν τῶν ἐπαρχιωτῶν, καθ' ἣν ὁ κ. Γρίβας νεμόμενος τὴν βασιλικὴν εὐνοίαν ἐπιβάλλεται μετ' οὐ πολὺ ὡς συνυπουργός εἰς τὸν ἀρτισίθησκον κ. Τρικούπην.

Ἄλλ' ἂν ἡ δημόδης αὐτῆ δεισιδαιμονία ἐπηρέασε τῶν ὄντι τὴν ἐκλογὴν, τίνες ἄλλοι πταίονσι διὰ τοῦτο ἢ μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀνάου τῆς παρουσίας κυβερνήσεως διέδωκαν, ἐκήρυξαν καὶ ἐπαρτημάτισαν ὅτι αὐτὴ εἶναι ἀπλή οὐρὰ τῆς παρελθούσης, φυσικὴ σύμμαχος τῶν στηλιτῶν καὶ Ἰωάννης Πρόδρομος τοῦ μετ' ἐλίγον ἐν δόξῃ καὶ ἰσχύϊ ἐπαπερχομένου μονόχειρος στηλίτου;

Ἄν τὸν οὕτω ἀναγγελλόμενον ἐπροσκύνησαν ἀντὶ νὰ λιθοβολήσωσιν οἱ δειλοὶ ἐπαρχιώται, καὶ πάλιν ἐρωτῶμεν τίς πταίει;

Εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς ψυχολογικῆς ταύτης καταστάσεως, τοὺς προτείνοντας σήμερον αὐτὴν ὡς λόγον ἀκυρώσεως, πῶς ἄλλως δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ ἢ διὰ τοῦ νομικοῦ ἀξιώματος «Nullus propriam turpitudinem allegans auditur»;

Ἐπὶ μῆνας ὄλους πέντε ἐσύριζεν ὡς ἐχθρὰ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Βουλῇ ἤγειρε πάλιν τὴν κεφαλήν ἢ συκοφαντία περὶ τριπλῆς μεταξὺ Ἀλλῆς, Γρίβας καὶ ὑπουργείου συμμαχίας. Πρὸς κατασίγασιν αὐτῆς οὐδὲν ἰσχυρὰν οὐτε τῶν στηλιτῶν νόμων ἢ ἀκρόωσις, οὐτε ἢ ἀπὸ πάσης ἐπεμβάσεως πρωτοφανῆς ἀποχή, οὐδ' αὐτὸ τὸ ἀνυπόβουλον διερχόμενον διὰ τοῦ ἐναρκτηρίου λόγου ὑπὸ τὰ καυδιανὰ δίκρανα τῆς βουλευτοκρατείας.

Ἄλλ' ἕνεκα αὐτῆς ταύτης τῆς ὑποψίας ἔπρεπε, κατὰ φρονίμους τινὰς ἀνθρώπους, ν' ἀφήσῃ τὸ Ἰπουργεῖον ἀνυπεράσπιστον τὴν ἐκλογὴν, ἵνα διασκαδάσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν. Κάλιστα καὶ ἡμεῖς γνωρίζομεν τὴν προγονικὴν παροιμίαν «*Eulabou tas diabolas kar pseudais doin*», ἀλλὰ ταύτης προτιμῶμεν τὴν τῶν Γάλλων «*Fais ce que dois, advienne que pourra*», νομίζοντες ὅτι μέγα κέρδος ἤθελεν εἶναι ἡ μετάφρασις αὐτῆς εἰς τὴν νεοελληνικὴν.

Κατ' ἄλλους πάλιν ὁ κ. Γρίβας, καὶ νομίμως ἐκλεχθεὶς, δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ προκινδυνεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ Ἰπουργεῖον. Πολλάκις ὅμως βλέπομεν τιμωτάτους ἀνδρας μονομαχοῦντας ἕνεκα ἐταίρους, οὐχὶ ὅμως καὶ ἸΠΕΡ αὐτῆς, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῶν ἐν δὲ τῇ συνεδριάσει τῆς Βουλῆς δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Γρίβας, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐξῆς, ἂν ἴσως πρὸς πάντας ἢ κομματικῆς πλάστιγγος πρέπει νὰ γίνεσθαι χρῆσις κατὰ τὰς ἐξελέγξις καὶ ἂν τοῦ ἐγκληματίσαντος ἢ τιμωρὶα ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοσύνην ἢ τὴν ἀδικίαν.

Μίαν μόνον περίοδον εὐρίσκομεν ἐπιλήψιμον ἐν τῇ ἀγορεύσει τοῦ κ. Τρικούπη, τὴν λέγουσαν ὅτι καὶ κηλιδὰς τινὰς ἂν εἴχῃ, τυχόν, ἢ νομιμοτάτη ἐκλογὴ Βονίτσης, ἢ Βουλῇ ἔπρεπε νὰ παρ' ὀλέψῃ αὐτὰς, ἕνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς θέσεως τοῦ κ. Γρίβας, μέλλοντος νὰ καθίσῃ μετ' ἐλίγον ἐπὶ ἔδρας τοῦ ὑποδίκου. Τὴν αἰσθηματικὴν ταύτην φράσιν, λίαν κατὰλληλλον ἂν ἀπετεινετο εἰς ἱππότας, εὖρον τόσον ἀνοίκειον εἰς αὐτοὺς ἀποτεινομένην οἱ πλείστοι τῶν βουλευτῶν, ὥστε ἐξηγέρθησαν ἀθρόοι ἐνθυμίζοντες μετ' ὀργῆς εἰς τὸν κ. Ἰπουργὸν πρὸς τινὰς ὁμιλεῖ.

Ἡ ὑπόμνησις αὕτη ἐγένετο διὰ τοιοῦτου τρόπου, ὥστε τὸ ὑπουργεῖον ἔκρινε πρέπον νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν κατάθεσιν τῆς παραιτήσεώς του, πεισθὲν ὅτι τὰς ἰδέας αὐτοῦ περὶ

ζυγίσεως τῶν ἐκλογῶν εἰς πλάστιγγα δικαίαν οὐ μόνον δὲν συμμερίζεται ἢ πλειονοψηφία, ἀλλὰ καὶ τὴν τοιαύτην ἀπαίτησιν θεωρεῖ ὡς ὕβριν κατὰ τῆς παντοδυναμίας τῆς.

Οὕτως ἐληξεν ἡ ἀποστολὴ, ἢ ἐν ἡμέραις πονηραῖς ἀνέλαθεν ὁ κ. Τρικούπη νὰ συναθροίσῃ δι' ἐλευθέρων ἐκλογῶν τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀνεπηρέαστου θελήσεως τοῦ λαοῦ, ἵνα δώσωσιν εἰς τὸν τόπον συνταγματικὴν κυβένησιν καὶ ἡσυχίαν. Ἐκπληρώσας τὴν ὑπόσχεσιν του, ἀπὸ πάσης περαιτέρω εὐθύνης δύναται ἤδη ν' ἀπονίψῃ τὰς χεῖρας, ἢ μᾶλλον, νὰ τεινῇ αὐτὰς πρὸς πάντας δεικνύων ὅτι δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νιψίματος, διότι μυριάδας διαχειρισθεὶς ψήφων δὲν ἔστερξε νὰ λαθροχειρίσῃ οὐδὲ μίαν.

Οὐδένα θέλοντες νὰ λυπήσωμεν, δὲν λέγομεν ὅτι πρῶτην φορὰν ἐναργοῦνται ἀνεπηρέαστοι ἐν Ἑλλάδι ἐκλογαί' ἀνκμφισθήτητον ὅμως εἶναι ὅτι, ἕνεκα τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων ἐν αἷς ἡ παρούσα Βουλὴ ἐγεννήθη, αὕτη εἶναι ἀγνότερον πάσης ἄλλης ἀπαύγασμα τῆς ἐλευθέρως θελήσεως τοῦ ἔθνους. Τὰς πρὸ αὐτῆς ἡδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν ἀσημονούσας, κατακερματιζομένας καὶ μετ' οὐ πολὺ διαλυομένας, παρηγορούμενοι διὰ τῆς ἰδέας ὅτι τοιαῦτα ἔπαθεν οὐχὶ ἐθνικὴ Βουλὴ, ἀλλὰ κομματικὴ ἀγέλη. Ἄν ὅμως καὶ ἡ παρούσα εἰς τὰ αὐτὰ περιπέσῃ, οὐτε ἢ παρηγορία αὕτη ἀπομένει ἡμῖν, οὐτε τὸ φάρμακον τῆς διαλύσεως δύναται τὴν ἐλαχίστην νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην. Ἐφ' ὅσον ὁ σχηματισμὸς Βουλῆς ἀντιτίθετο δὲ μὲν εἰς ἕνα, ὅτε δὲ εἰς ἄλλον ἐργολάβον πλειονοψηφίας, ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ θιάσου του ἀπεφασίζετο ἢ τύχη μιᾶς βουλευτικῆς περιόδου' σήμερον ὅμως, ὅτε αὐτὸ τὸ ἔθνος ἀνέλαβε τὴν ἐργολαβίαν, πέμψαν ἀκωλύτως τοὺς ἐκλεκτοὺς του ἐπὶ τῆς σκηνῆς, πρόκειται ν' ἀποφασισθῇ ἢ τύχη αὐτοῦ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος ἐν Ἑλλάδι. Οὐδεὶς διακκέστερον ἡμῶν εὐχεται νὰ ἐπιτύχῃ τὸ πείραμα, διότι οὐδεὶς μᾶλλον ἡμῶν εἶναι πεπεισμένος ὅτι τῆς παρουσίας συνόδου ἢ ἀποτυχία θέλει εἶναι τὸ νεκρικὸν σήμαντρον τοῦ συνταγματικοῦ ἡμῶν βίου. Θ.

ΣΚΗΝΙΕΣ

Ὡς ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς Παλινορθώσεως πάντες οἱ ποικίλοι νεοσσοὶ ἐνόμιζον καθήκον αὐτῶν νὰ κοσμήσωσι τὰ πρῶτα αὐτῶν κακαρίσματα δι' ὧδῆς εἰς τὸν Λαμαρτίνον, οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν αἱ καθ' ἑκάστην ἀνατέλλουσαι καὶ δύουσαι σατυρικαὶ ἐφημερίδες κρίνουσιν ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ ν' ἀφιέρωσιν στήλην ὕβρεων εἰς τὸν Ἄσμοδαϊον». Οὗτος προθύμως δέχεται τὴν ἀφιέρωσιν, δὲν ἀπαντᾷ ὅμως φοβούμενος μὴ ἢ ἀπάντησις αὐτοῦ ἀποταθῇ εἰς φέλλα πληρώσαντα ἤδη κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐβδομάδος τὸ κοινὸν χρέος.

Μετὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς Βουλῆς τοῦ κ. Μεσηνέζη καὶ τὴν εἴσοδον εἰς αὐτὴν τῶν ἀξιωματικῶν κ. κ. Βογδάνου καὶ Θεοδώρου, ἀγαθὸς τις χριστιανὸς ἔλεγεν ὅτι δὲν ἐξέρει

Ἡ ἀδήλωτος.

πλέον τί νά πιστεύσῃ περὶ τοῦ εὐαγγελικοῦ ῥητοῦ «Ὁ δὲ τὸ εἰσαρχόμενον, ἀλλὰ τὸ ἐξερχόμενον μὴ κίνει τὸ σῶμα».

* *

Εἰς τὸν καρδινάλιον Ἀντωνέλλον παραπονούμενον ἔτι τὸν ὑβρίζουσιν, ὁ Πάπας Πίος ἀπεκρίνετο στερεοτύπως «*Chi mangia deve inghiottire*», ἤτοι «Ὁ τρώγων πρέπει καὶ νὰ καταπίη». Οὕτω καὶ ὁ κ. νομάρχης Ἀπτικῆς, ἀφοῦ ἐμολογεί ὅτι διώρισε δύο ὑποτρόφους παρὰ τὸν νόμον, καθῆκον εἶχε νὰ χωνεύσῃ ἐν σιωπῇ τὴν ὑπουργικὴν ἐπιτίμησιν, ὅσον καὶ ἂν ἦτο βαρυστόμαχος.

* *

Οἱ φύλακες τοῦ ἐν Τουλώνῃ κατέργου τοῦς εἰς τὴν φρούρησιν αὐτῶν ἐμπιστευμένους κλέπτας καὶ φονεῖς διακρίνουσιν εἰς κακοὺς καὶ καλοὺς κακούργους. Τοιαύτην τινὰ διάκρισιν μεταξὺ στηλιτῶν φαίνεται ἐφαρμόζουσα ἡ Βουλὴ κατὰ τὰς ἐξελέγξεις.

* *

Ὁ «*Εσπερος*» κατακρίνει τὸν κ. Τρικούπην ὅτι περιποιεῖται τοὺς γραφικοὺς καλάμους· ἄλλοτε κατηγορήσε τὸν κ. Λομβάρδον ὅτι ἀγαπᾷ τοὺς χονδρὸς καλάμους (τὰς ματσούκας πιθανῶς), οὐδέποτε ὁμοίως εἶπεν ἡμῖν ὁ «*Εσπερος*» ποῖον εἶδος καλάμων ἀγαπᾷ ὁ ἴδιος, ἴσως τοὺς ζαχαροκαλάμους.

* *

Ξένος τις μισέλλην ἔλεγεν εἰς ἡμᾶς μετὰ τὴν τελευταίαν βροχὴν «Ἡ λάσπη τῶν Ἀθηνῶν ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιαι-»
«*τερον, ὅσάκις φορῶ λευκὸν πανταλόνιον ἀφίνει ἐπ' αὐτοῦ*
«*μαῦρα στίγματα, ὅσάκις δὲ φορῶ μαῦρον, λευκά».*

* *

Αἱ «*Κοινωνικαὶ Μελέται*» τοῦ κ. Ζέζα ἀναδεικνύουσι αὐτὸν ἐφάμιλλον τοῦ κ. Τζιθνοπούλου καὶ ἀληθῶς ἄξιον φιλολογικῆς ἑδρας ἐν τῷ ἡμετέρῳ πανεπιστημίῳ. Ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς ἀπειραρίθμων ἀδαμάντων ἀποσπῶμεν σήμερον τὸν ἐξῆς «*αἱ ἰδιοκτησίαι τοῦ πλούτου*», δι' οὗ μεταφράζει «*les propriétés de la richesse*». Πιθανὸν ν' ἀπαντήσωμεν κατωτέρω καὶ τοῦ φωτὸς τὰς ἰδιοκτησίας.

* *

Κατὰ τὴν προσεχῆ ἐπίσκεψιν τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας εἰς τὴν ἡμετέραν βουλὴν πρόκειται, ὡς ἠκούσαμεν, νὰ τοιχοκολληθῇ ἡ ἀκόλουθος ἡμερησία διάταξις:

«Οἱ κύριοι βουλευταὶ παρακαλοῦνται:

«*Α'*» Νὰ μὴ μεταχειρίζονται τοὺς γρόνθους τῶν οὔτε ὡς ῥητορικὰ ἐπιχειρήματα οὔτε ὡς ῥινόμακτρα.

«*Β'*» Νὰ μὴ ἀγορεύωσι πλείονες τῶν τεσσάρων συγ-
χρόνως.

«*Γ'*» Νὰ ἦναι, κατὰ τὸ δυνατόν ἄκοιμοι.

«*Δ'*» Νὰ σέβωνται ἀλλήλων τὰ γένηα».

ΟΡΙΣΜΟΙ

Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ὁ δυνάμενος νὰ διδῇ ἀκριβεῖς τῶν πραγμάτων ὁρισμὸς πρέπει νὰ θεωρητᾶ ὡς ἴσως σχεδὸν τοῖς θεοῖς. Ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀξιώσεως εἰς ἀποθέσιν ὑποβάλλει σήμερον ὁ «*Ἀσμοδαῖος*» εἰς τοὺς ἀνκνηώστας αὐτοῦ τοὺς κατωτέρω ὁρισμούς.

ΑΧΡΗΜΑΤΙΑ

Νόμισμα πληροῦν πάντα τὰ κενὰ βελάντια.

ΠΛΟΥΤΟΣ

Μονάς, ἥτις προστιθεμένη εἰς τὰ ἀνθρώπινα μαθηματικά μεταβάλλει αὐτὰ εἰς ἀριθμούς.

ΒΟΥΣ

Πλάσμα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ φύσις ἀδίκως ἐπέβαλε δύο ἀσυμβιβάστους καταδικας, ἀγαρίαν καὶ κέρατα.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

Ῥασσοφόρος διαμαρτύρησις κατὰ τοῦ ῥητοῦ τῆς γραφῆς «*Ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἔρτορ σου*».

«ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ».

ΚΙΒΩΤΙΟΝ

ΕΚ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ὁ «*Διδῶν*», θέλων νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν κ. Κατσιακπῆν, προσβλήθηεντα δῆθεν ὑπὸ τῆς «*Ἐφημερίδος*», ἥτις κατέχωρησε περικοπὰς τοῦ ἐν τῇ βουλῇ λόγου του ἀπομιμουμένη τὴν προφορὰν αὐτοῦ λέγει ὅτι ὁ κ. Κατσιακπῆς εἶναι υἱὸς ἀγωνιστοῦ καὶ δὲν ἦτο ποτὲ ὑπουργικὸς ὑποψήφιος. Μὴ τάχα τὴν προφορὰν τοῦ κ. Κατσιακπῆ ἔχουν μόνον οἱ ὑπουργικοὶ ὑποψήφιοι καὶ τὰ τέκνα τῶν μὴ ἀγωνισθέντων;

Κατὰ τὴν θερμώδη συνεδρίασιν τῆς δευτέρας ἐν τῇ βουλῇ ὁ κ. Λομβάρδος ἀπολογούμενος εἶπεν, ὅτι τὴν παροῦσαν βουλὴν οὐδεὶς ἀγαπᾷ τόσον ὅσον ἡ κυβέρνησις: «*Ὅχι*», ἀπήντησεν εἰς ἐκ Λευκάδος ἢ ἐκ Σπατωῶν βουλευτῆς, «*σὰν ἐμὲ κἀνεὶς δὲν ἀγαπᾷ τὴν βουλὴν αὐτὴν διότι ἐγὼ γνωρίζω πόσον μοῦ κοστίζει».*

Ἡ Ἐφημερίς παρετήρησεν ὅτι τὸ κράτος δὲν πηγάζει καλὰ, διότι οἱ νομοὶ εἶναι 43. Αἱ ἡμέραι ὁμοῦ αὐταὶ ἀλλοῦ ἀνάγουσι τὸ κακόν. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1862 συμπληροῦνται ἀκριβῶς δεκατρία ἔτη.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ.

Ἵπεύθυνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΑΑΜΙΑΤΟΣ.